

РЕШЕНИЕ

№ 442

гр. София, 27.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9702** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл.149, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на С. С. С. от [населено място], жк Л., [жилищен адрес] [ЕГН] чрез адв.Ч., против Решение № 1040-21-548/20.08.2020 г. на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-597-3/16.03.2020г.. Жалбоподателят оспорва постановленията от административния орган отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а КСО. Счита, че същото е незаконосъобразно и са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. От Съда се иска да отмени оспорения административен акт. В с.з. жалбоподателят,редовно призован се представлява от адв.Ч. и моли съда да отмени оспорения акт.Претендира разноски. Ответникът - Директорът на ТП С.-град към НОИ, чрез процесуалния си представител юрк.А. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, с оглед на което моли за отхвърлянето ѝ.Претендира разноски.Прави възражение за прекомерност. Административен съд С.-град, след като обсъди оплакванията в жалбата,писмените доказателства по преписката, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.168, ал.1 АПК, намира следното:
С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд.

Решението, което е предмет на съдебен контрол, е постановено в производство пред по-горестоящия административен орган по задължително административно обжалване на разпорежданията съгласно чл.117, ал.1, т.2, б."б" КСО. Решението на Директора на ТП на НОИ-С. град е връчено на жалбоподателя лично на 08.09.2020 г. Жалбата е подадена на 21.09.2020 г., директно в АССГ, в рамките на законоустановения срок по пощата и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Със заявление от 28.01.2015г С. С. е подал молба за отпускане на парично обезщетение за безработица ,към която е приложил заповед № 111/24.01.2015г на Д.Г.С. Е. за прекратяване на трудовото правоотношение на осн. Чл.71 ал.1 КТ.С разпореждане № 214-00-597-1 от 03.02.2015г на осн. Чл.54ж ал.1 вр. чл.54а ал.1,чл.54б ал.1 и чл.54в ал.1 КСО на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 24.01.2015-23.10.2015г в размер на 18,89лв дневно.В следствие спрямо осигурителя Д.Г.С. Е. са извършени нови проверки,които са установили нови факти и обстоятелства,а именно,че осигурителят не е внасял осигурителни вноски и липсват доказателства за реално упражняване на трудова дейност от лицата,което е основание за възникване на осигурителното правоотношение съгл. Чл.10 ал.1 КСО.С оглед на установеното са предприети действия за коригиране на информацията по чл.5 ал.4 от КСО,подадена от осигурителя,като данните за С. за периода 12.11.2014-23.01.2015г вкл. са заличени.В тази връзка и осигурителния орган приема,че С. не е имал качеството осигурено лице по см. на § 1 ал.1 т.3 ДР КСО по отношение на правоотношението му с Д.Г.С. Е.,което обстоятелство е релевантно досежно правото,размера и срока на изплатеното му ПОБ.По отношение на Д.Г.С. Е. е издадена заповед № ЗР-5-21-00673365/12.09.2019г на ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С. град,с което е възложено извършването на проверка.Тя е завършила с КП№ КВ-5-21-00673548/18.09.2019г,съгласно който в периода 2013-2019г от Д.Г.С. Е. са подадени уведомления за сключване/ прекратяване на трудови договори,като са подавани данни по чл.5 ал.4 т.1 КСО с вид осигурен 01 и осигурителен доход среден или равен на максималния,като при справка в регистър приходи на НОИ се констатира,че за периода от месец януари 2013 до м.09.2019г вкл. няма данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО,като към датата на проверката задълженията са значителни.Управителят на Д.Г.С. Е. не е бил открит за даване на сведения относно дейността на дружеството.При проверка на адреса по седалище –гр.С.,жк Дружба2,ул.полк.Хр.А. № 11 не били открити нито дружеството,нито управител,нито офис за осъществяване на дейността. Изисканите от ТД на НАП- С. информация установила,че за периода 2013- 2018г няма данни за отчетени обороти,няма подадени ГДД за 2013 до 2018г. Съгл чл.92 ал.4 ЗКПО ГДД и ГФО не подават данъчно задължени лица,които през данъчния период не са осъществявали дейност.Няма данни и за регистрирано фискално устройство. Справка изготвена от Дирекция Инспекция по труда показала,че не е установен контакт с управителя на дружеството,нито пък са предоставени изисканите документи.С оглед на резултатите от проверките и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството,респ. Трудова дейност на лицата,за които има подадени данни по чл.5 ал.4 т.1 КСО ,контролните органи на ТП на НОИ С. град са приели,че за лицата,за които има подадени уведомления за сключени трудови договори и данни по чл.5 ал.4

КСО в Р. няма възникнало осигурително отношение, тъй като не се установява да са упражнявали реално трудова дейност. Във връзка с това на осн. Чл.108 ал.1 т.3 от КСО са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00673555/18.09.2019г на Д.Г.С. Е. за подаване на декларация обр.1 с код заличаване за лицата, за които има подадени данни по чл.5 ал.4 т.1 КСО от дружеството за периода 01.01.2013-31.03.2019г. Предписанията са връчени по реда на чл.110 ал.4 от КСО и са влезли в сила на 18.10.2019г. Не са изпълнени в указания срок, поради което данните са служебно заличени на осн. Чл.3 ал.13 от Наредба № Н-8/29.12.2005г на МФ. В резултата на заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход за С. С. С. са заличени подадените от Д.Г.С. 2001 Е. данни по чл.5 ал.4 КСО за периода 12.11.2014-23.01.2015г послужили за преценката на правото на ПОБ.

С Разпореждане № 214-00-597-2/16. 03.201209 г. за Ръководителят на осигуряването за безработица е отменил на осн. Чл.54ж ал.2 т.1 КСО разпореждане № 214-00-597-1/03.02.2015г за отпускане на парично обезщетение за безработица на С. С. С. за периода 24.01.2015-23.10.2015г в размер на 18,89лв дневно. В него е посочено, че лицето не е осигурено лице по смисъла на чл.10 КСО и § 1 т.3 от ДР на КСО и не отговоря на изискванията на чл.54а ал.1 КСО. С разпореждане № 214-00-597-3/16.03.2020г/ предмет на спора понастоящем/ на за ръководителя на осигуряването за безработица на осн. Чл.54 ж ал.1 от КСО със същите мотиви е отказал отпускането на парично обезщетение за безработица на С. за същия период. С Решение № 1040-21-548/20.08.2020 г. Директорът на ТП на НОИ- С. град е потвърдил обжалваното пред него разпореждане.

Към доказателствения материал по делото са приобщени представените от жалбоподателя документи, които се съдържат в административната преписка, допълнително от ТД на НАП С. бе прието писмо с изх. № 94-С-1060/22.12.2020г-стр.119, което потвърждава посоченото по горе заличаване на данни за осигурителни права, касаещи осигурителя Д.Г.С. Е..

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено от материално компетентен орган и в предвидената от закона форма.

Според приложимата разпоредба на чл.54а, ал.1 КСО към момента на отпускане на паричното обезщетение за безработица/ февруари 2015г/ правото на парично обезщетение за безработица възниква за лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; нямат отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст или професионална пенсия за ранно пенсиониране и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл.4 от същия кодекс. Към 24.01.2015г когато жалбоподателят е подал заявление за отпускане на ПОБ по чл.54 а ал.1 КСО, същият видно от извлечението от регистъра Р.- стр.94 е имал трудов стаж/ релевантен за изчисляване на обезщетението по чл.54а от КСО/ за периода 08.01.2013-01.07.2013г при Е. Т., в периода 18.06.2013- 10.12.2013г в Е. И. Микро-електроникс България Б., след което от 09.12.2013 до 14.08.2014г отново при Е. Т., а за периода 12.11.2014 -24.01.2015г при работодател Е. Д.Г.С., т.е за период от близо 1 година и осем месеца/ 20 месеца/ е налице непрекъсваемост на трудовото и осигурителното

правоотношение, като при работодателят Д.Г.С. Е. е бил на трудово правоотношение за периода 12.11.2014-23.01.2015г/ само 2 месеца и десет дни/от които само периода 12.11.2014-31.12.2014г е включен като релевантен за изчисляването на ПОБ в разпореждането от 03.02.2015г/ .Т.е независимо, че от проверките на ТП на НОИ С. град се установява, че работодателят Д.Г.С. Е. е възможно да е сключил фиктивен трудов договор с жалбоподателя, което обстоятелство следва да бъде установено в съдебно производство по чл.74 от КТ, то осигурителния стаж на С. при Т. Е. и И. Микро-електроникс България Е. отговаря на изискванията на чл.54а ал.1 от КСО към 01.2015г за отпускане на ПОБ. Въз основа на тези данни осигурителния орган е издал разпореждането от 03.02.2015г за отпускане на ПОБ в размер на 18, 89лв дневно за периода 24.01.2015-23.10.2015.

По същество изискването на чл.54ж ал.1 т.2 от КСО, за да се измени или отмени влязлото в сила разпореждане по ал. 1 ,е да са представени нови документи или доказателства ,които имат значение за определяне на правото ,размера и периода на паричното обезщетение за безработица. Действително извършените проверки на осигурителя Д.Г.С. Е. по същество биха могли да представляват нови документи или доказателства ,които да имат значение за определяне на ПОБ, но тяхното значение се отнася единствено и само до периода 14.11-31.12.2014г, когато С. е бил в правоотношение с Д.Г.С. Е./46 дни/ и евентуално на размера на дневното обезщетение за безработица, което е изчислено на база осигурителния доход 01.01.2013-31.12.2015г/ стр.38/, който период дори само частично обхваща осигурителното правоотношение с Д.Г.С. Е.. За периода 08.01.2013-13.11.2014г С. е имал редовно трудово правоотношение с Т. Е. и И. Микро-електроникс България Е. и това обстоятелство не се оспорва от осигурителния орган. Нещо повече този осигурителен стаж покрива изискванията на чл.54а ал.1 от КСО за отпускане на ПОБ. Заявлението е подадено в срока по чл.54 а ал.4 от КСО, поради което и дори да се приеме, че осигурителния стаж на С. при Е. Д.Г.С. не би следвало да се зачита, то предходният му стаж при Т. Е. и И. Микро-електроникс България Е. е достатъчен ,за да обоснове ПОБ. Ето защо и постановеното разпореждане, с което по същество се отказва изплащане на ПОБ за минал период е незаконосъобразно, тъй като взимат предвид единствено осигурителния стаж при Е. Д.Г.С. ,който е едва 46 дни за периода 14.11-31.12.2014г от значение за правото по чл.54 а ал.1 от КСО и е обхванат само частично от периода на изчисление на осигурителния доход в разпореждането от 03.02.2015 ,без да зачитат предходния непрекъсваем стаж на С. в Т. Е. и И. Микро-електроникс България Е., който надхвърля 9 месечен период за срок от последователни 15 месеца, и който стаж може и следва да послужи за отпускане на ПОБ, макар и при изчисленията на базата на която това да стане да е възможно да има корекция на дневното обезщетение.

За да се мотивира решаващият орган посочва "в случая безспорно се установява, че между Е. Д.Г.С. и жалбоподателя е сключен трудов договор ,който е прекратен на 24.01.2015г, но според осигурителния орган лицето реално не е осъществило трудова дейност въз основа на посоченото правоотношение. След като реално не е осъществена трудова дейност, не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т.е. жалбоподателят не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на [чл. 10 от КСО](#) и [§.1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО](#), тъй като не е налице една от предпоставките по [чл. 54а от КСО](#) за възникване на правото на парично обезщетение за безработица."

Направения от административния орган извод, че оспорваният реално не е осъществявал трудова дейност в изпълнение на сключения трудов договор е необоснован и недоказан, защото не се подкрепя от събраните писмени доказателства. По силата на [чл. 54а, ал. 1 КСО](#) право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по [чл. 114а, ал. 1 от КТ](#).

Съгласно [§ 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО](#) по смисъла на част първа на този кодекс "Осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5.

От своя страна нормата на [чл. 10, ал. 1 КСО](#) регламентира, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по [чл. 4](#) или [чл. 4а, ал. 1 КСО](#) и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Спрямо осигурителя Т. Е. и И. Микро-електроникс България Е. тези изисквания са налице и С. има право на ПОБ.

Според [чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж](#) осигурителният стаж се установява с данните по [чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО](#), с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, като разпоредбата на [чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО](#) във всички относимите към спорните периоди редакции задължава осигурителите и работодателите периодично да представят в Националната агенция за приходите данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по [Закона за данъците върху доходите на физическите лица](#) - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване.

В съответствие с посоченото, видно от събраните по делото доказателства, осигурителят е изпълнил всички вменени му задължения в т.ч. и по [КТ](#), като за въпросния договор е подадено уведомление по [чл. 62, ал. 4 КТ](#) в ТД на НАП в законно определеният срок, подадени са данни по [чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО](#) за посоченото лице, които съответстват на данните от разплащателните ведомости, а при подаването на данните в Регистъра на осигурените лица са спазени реда и сроковете, определени от действащата към момента нормативна уредба.

Като логично следствие от това при прекратяване на договора е била надлежно оформена и трудовата книжка на работника. Единственото, което не е спазил осигурителя Д.Г.С. Е. е изплащането на дължимите осигурителни вноски, но това негово задължение се събира по реда на ДОПК и не е обвързано със санкция спрямо лицето, за което се декларират и следва да се внесат осигурителни вноски.

В унисон с посоченото е дори и обстоятелството, че Дирекция "Инспекция по труда"-С. е констатирала посочените по-горе нарушения на трудовото законодателство, което не би било възможно ако не се осъществява трудова дейност.

Независимо от това административният орган базира решението си единствено и само на въпросните заявление и обяснение, без да извърши действия по изясняване на тяхната достоверност, а ги приема безкритично и приоритетно пред съдържащите се в официалните регистри данни.

В този смисъл посочените в Задължителни предписания № ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. заличаването на данните в информационния масив на НАП е въз основа на дадените от ТП на НОИ-С., но последните също са издадени само въз основа на посоченото в подадените от работодателя заявление и обяснение, без да са подкрепени от каквито и да било доказателства. Тези задължителни предписания обаче са довели до изпълнение на нормата на чл.3 ал.13 от Наредба № Н-8/2005/ понастоящем вече отменена/ с оглед на писмото на ТД на НАП- С.- стр.119, с което се установява, че за лицето С. С. С. е извършвано заличаване на данни с декларации обр.1 за период 14.11.2014-23.01.2015г от страна на служител на ТД на НАП-С.. По същество подобен вид заличаване на данни от органите по приходите би било и невъзможно извън правомощията на териториалния директор на ТД на НАП-С. по чл.133 и 134 от ДОПК, доколкото съгласно чл.209 от ДОПК подадените декларации от осигурителя за дължими осигурителни вноски представляват годно изпълнително основание и следователно стабилен административен акт, поради което и за изменението им по реда на Наредба Н-8/2005-чл.3 ал.13 дори органа по осигуряването да е подал декларация образец 1 по реда на наредбата до органите на ТД на НАП-С., то същите не са издали акт по чл.133 и чл.134 от ДОПК, като са извършили подобен вид заличаване на данни за осигуреното лице.

Ето защо нито влизането в сила на задължителните предписания, нито заличаването на данните в легитимните регистри е основание да се приеме, че не е извършвана реално трудова дейност, т.к. същите не са причина, а са следствие от непровереното и непотвърдено съдържание на подадените от търговеца заявление и обяснения.

Поради това възприетата от решаващия орган фактическа обстановка е изградена на информация, която не може да се приеме за достоверна, за да обоснове направените правни изводи.

Независимо от това работника не участва в това производство, не е адресат и не може да атакува задължителните предписания, въпреки че засягат правната му сфера, което се установява от предмета на настоящото дело и последното е възможността да защити правата си.

Предвид посоченото решение на директора на ТП на НОИ-гр. С., като постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби, е незаконосъобразно и същото заедно с потвърденото разпореждане следва да бъдат отменени.

Поради това, че след отмяната не е от компетентността на съда да се произнесе по въпроса за отпускане на парично обезщетение за безработица, то на основание [чл. 173, ал. 2 АПК](#) делото трябва бъде върнато като преписка на административния орган за решаване на въпроса по същество, като съобрази дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

Предвид изхода на спора и направеното в жалбата искане ответната страна дължи да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски в размер на 350 (триста и петдесет) лева, включващи хонорар за един адвокат на осн. Чл.38 ал.2 от ЗАдв, съгласно [чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#), за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес възнаграждението за дела по [Кодекса за социално осигуряване](#) е 350 лева,като се отчете направеното възражение за прекомерност.

Така мотивиран и на основание чл.172 от Административно-процесуалния кодекс,Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на С. С. С. от [населено място],жк Л.,[жилищен адрес] [ЕГН] чрез адв.Ч., Решение № 1040-21-548/20.08.2020 г. на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-597-3/16.03.2020г. на за ръководител на осигуряването за безработица.

ВРЪЩА административната преписка на ръководителя на осигуряването и безработицата при ТП на НОИ С. град за произнасяне съгласно указанията,дадени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Директора на Териториално поделение С.-град към

Националния осигурителен институт да заплати на С. С. С. от [населено място], жк Л., [жилищен адрес] [ЕГН] чрез адв. Ч. сумата от 350 лв разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ :